

Sygn. akt VI Ka 521/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

Protokolant asystent sędziego Krystyna Rogalińska

po rozpoznaniu dnia 13 czerwca 2016 r.

sprawy M. M. (1), s. S. i M., ur. (...) w W.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 ust. 1 i ust. 2 w zw. z lp. 4.2. załącznika nr 1 z 06 września 2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013r., poz. 1414) w zw. z art. 31b ustawy z 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. 2012.1155 j.t.)

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 5 lutego 2016 r. sygn. akt IV W 3074/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 521/16

UZASADNIENIE

Konfrontacja materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z zarzutem podniesionym w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego – (...) Wojewódzki Inspektorat (...), wskazuje, iż skardze tej nie można odmówić słuszności. Faktycznie bowiem oceniając materiał dowodowy w sprawie Sąd Rejonowy dopuścił się zarzuczonego mu błędu w ustaleniach faktycznych, który w realiach rozpoznawanego przypadku ma charakter dowolności, a wynika to z tego, iż ustalone fakty, które stanowiły podstawę wyroku wcale nie wynikały z dowodów do jakich Sąd ten się odwołał. Zatem poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia mają charakter dowolnych właśnie dlatego, iż nie mają oparcia w dowodach, a to oznacza, iż przyjęte podstawy faktyczne wydanego orzeczenia były błędne. W rozpoznawanej sprawie błąd ten dotyczył ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i stąd nie ulega wątpliwości, że miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Trafnie zatem wywodzi skarżący, iż wszystkie wnioski jakie na poparcie zaskarżonego orzeczenia przywołał Sąd Rejonowy nie znajdują – na obecnym etapie postępowania – nie wynikają z dowodów zebranych w sprawie i nie znajdują w nich potwierdzenia. Tymczasem aby ocena dowodowa i wysnute z niej wnioski, które stanowią podstawę ustaleń faktycznych orzeczenia, mogły być uznane za prawidłowe, a zatem pozostawać pod ochroną art. 7 kpk, musi być ona poprzedzona zebraniem dowodów i stanowić wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Analiza dowodowa musi być wszechstronna, rzeczowa, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy dokonując określonych ustaleń faktycznych, czy to o winie, czy o jej braku, winien szczegółowo i precyzyjnie wskazać, na jakich konkretnie dowodach oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie. Odniesienie tych uwag natury ogólnej do rozpoznawanego przypadku wyraźnie wskazuje, iż wymaganiami tym Sąd pierwszej instancji nie sprostał. O ile należy przyznać rację temu Sądowi w zakresie zasadności rozważań wstępnych, a dotyczących tego jakie okoliczności

muszą być spełnione aby możliwym było przypisanie w wyroku winy, o tyle, już pozostałe uwagi, które doprowadziły Sąd Rejonowy do wydania zaskarżonego wyroku, obarczone są wskazanym błędem dowolności gdyż nie wynikają z zebranych dowodów, a stanowią jedynie prawdopodobny wniosek wyprowadzony przez Sąd „z doświadczenia życiowego”. Niewątpliwie jest to jeden z ważnych elementów dowodowej analizy, ale nie może – jak ma to miejsce w sprawie – stanowić - w szczególności wobec dostępności innych dowodów - jedynego weryfikatora wyjaśnień obwinionego. Stąd też nie przesądzając w niczym ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie i nie odrzucając wcale prawdziwości depozycji obwinionego stwierdzić należy, iż obecnie zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na tak dalekie braki, które nie pozwalają na właściwą analizę tego dowodu oraz są niewystarczającymi do poczynienie w oparciu o nie ustaleń faktycznych w sprawie. To zaś powoduje, że zaskarżone orzeczenie nie może się ostać, jako ostateczne. Jeżeli bowiem Sąd Rejonowy przyjmuje, iż zarzuczonego wykroczenia obwiniony dopuścił się bez swej winy, a doszło do tego z przyczyn obiektywnych i od niego niezależnych jak awarie drogowe, korki uliczne, a tworzący harmonogram pracy kierowcy miejskiego autobusu pracodawca tych okoliczności nie uwzględnia, czyniąc niemożliwym sprostanie tak ustalonemu rozkładowi jazdy i uczynieniu zasadność przepisom o wypoczynku, to winien te okoliczności wyprowadzić z przeprowadzonych dowodów, a nie domniemań i prawdopodobieństw.

Nie ferując zatem wyniku sprawy, co jest tym bardziej trudne do przewidzenia z uwagi na braki dowodowe, wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte wadami uniemożliwiającymi wydanie orzeczenia prawomocnie kończącego postępowania w sprawie niniejszej. Wskazane wyżej uchybienia jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji uprawniają do stwierdzenia, iż dokonana przez ten Sąd ocena materiału dowodowego była niedopuszczalnie dowolna. Suma, zatem przedstawionych uchybień musiała skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten, mając na uwadze powyżej poczynione uwagi, winien uzupełnić materiał dowodowy poprzez ustalenie, czy podobne nieprawidłowości występują u innych kierowców obsługujących przedmiotową trasę linii 502, czy faktycznie rozkład jazdy na przedmiotowej trasie autobusu miejskiego nie uwzględnia koniecznej specyfiki wielkomiejskiego ruchu i wreszcie, czy faktycznie w dniu inkryminowanego zdarzenia miały miejsce jakieś wyjątkowe wydarzenia drogowe, które pozostawały w związku z zachowaniem obwinionego. Dopiero zatem kompleksowa, wnikliwa ocena materiału dowodowego, posiadająca walory, o których była mowa wyżej, pozwoli Sądowi meriti wypracować przekonanie co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia tj. czy zawarte dowody pozwalają na uznanie winy czy są wystarczające, aby z kolei ostateczne stanowisko tego sądu w owej kwestii, mogło pozostać pod ochroną art. 7 k.p.k. (art. 8 kpw). Sporządzając, zaś ewentualnie uzasadnienie wyroku, Sąd ten, zgodnie z regułami zawartymi w art. 424 k.p.k. (art. 82 kpw), przedstawi w nim, w sposób uporządkowany, jakie fakty uznał za ustalone, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał jedne dowody za wiarygodne, którym wiary odmówił i dlaczego, a następnie, jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń.

Z przytoczonych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak na wyroku.